

## TALK OF THE CITY

Από τον ο Γιώργο Χατζηβασίλη



ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

## Αυτάρεσκοι ερασιτεχνισμοί

Τι έχει κερδίσει ακριβώς η Ελλάδα έπειτα από τρεις μήνες διαπραγματεύσης της νέας κυβέρνησης; Σίγουρα όχι φίλους και συμμάχους, όπως φάνηκε με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο στη Ρίγα. Η καταραμένη αβεβαιότητα του Grexit έχει επανέλθει, έχει διώ-

ξει επενδυτές και απειλεί και τον τουρισμό. Οι μεγαλόστομοι στόχοι περί διαγραφής ή κουρέματος του χρέους έχουν αποδειχθεί όνειρα θερινής νυκτός. Η Ευρώπη δεν άλλαξε όπως ονειρεύονταν κάποιοι. Οι μη δυτικές εναλλακτικές πηγές χρηματοδότησης

δεν βρέθηκαν. Ο ξένος Τύπος έχει στραφεί εναντίον της Ελλάδας. Κάποιος έχει την ευθύνη γι' αυτό το φιάσκο. Είναι σαφές ότι καταστρώθηκε ένα σχέδιο διαπραγματεύσης-μπλόφας που δεν υπολόγισε ούτε τους συσχετισμούς δυνάμεων ούτε τις κα-

ταστροφικές συνέπειες της παρατεταμένης αβεβαιότητας. Αλλα περιθώρια για αυτάρεσκους ερασιτεχνισμούς σε βάρος των συμφερόντων της χώρας δεν υπάρχουν, γιατί η ζημιά θα είναι μεγάλη και ενδεχομένως ανεπανόρθωτη.

Η ΑΥΓΗ

Ανανδρανιστάκης Γιώργος

## «Κύριε, Πρόεδρε! Κύριε Διαμαντόπουλε!»

Τι ωραία εικόνα, θεούλη μου! Να την απαθανατίσω, να την κορνιζάρω και να τη βλέπω κάθε φορά που θα χαλάει η διάθεσή μου. Ο Βαγγέλης Διαμαντόπουλος να προεδρεύει από πάνω στην Επιτροπή Οικονομικών της Βουλής και η Ντόρα Μπακογιάννη να φωνάζει από κάτω «δώστε μου τον λόγο, κύριε πρόεδρε!». Ο ταπεινός Διαμαντόπουλος από πάνω, η Μεγάλη Ντόρα από κάτω, ο Διαμαντόπουλος «κύριος πρόεδρος», η Ντόρα, η εκπρόσωπος της Αγίας Οικογένειας των Προέδρων, να ζητάει άδεια από τον «κύριο πρόεδρο» για να μιλήσει. Τα ύστερα του κόσμου. Και δεν ήταν μόνο η Ντόρα. Ήταν και ο ωραίος Λοβέρδος, ήταν και ο Άδωνης Άδωνις, ήταν και ο Βορίδης του Γεωργίου Παπαδόπουλου, μέχρι και ο λησμονημένος Κουτσούκος του λησμονημένου ΠΑΣΟΚ ούρλιαζε στον Διαμαντόπουλο. Δεν είναι ο Διαμαντόπουλος που τους πείραξε. Είναι που ανεβήκανε τα πόδια να χτυπήσουν το κεφάλι, είναι που συνέβη το αδιανόητο: η Αριστερά, που την είχαν μια ζωή του κλώτσου και του μπάτσου -κυρίως του μπάτσου- έγινε κυβέρνηση. Oh mon die, που θα έλεγε και ο γαλλομαθής Βενιζέλος.

Δεν νιώθουν απλώς πτημένοι, νιώθουν ντροπισμένοι. Έχασαν από την κατώτερη τάξη, από το υπηρετικό προσωπικό, από αυτούς που δεν τους είχαν άξιους ούτε τα παπούτσια να τους γυαλίσουν. Βλέποντας τον Διαμαντόπουλο στο προεδρείο, η Ντόρα νιώθει όπως ένοιωσε ο κόμης του Ντάουντον όταν έμαθε ότι ο σοφέρ θα παντρευτεί την κόρη του. Ακόμη χειρότερα. Ο κόμης,

άνθρωπος σχετικά προοδευτικός για την εποχή του, αποδέχθηκε τελικά τον σοφέρ, τον έκανε μέλος της οικογένειάς του. Η Ντόρα θα προτιμούσε να καταπιεί ένα μαγκάλι κάρβουνα, δεν γνωρίζω ωστόσο αν τα κάρβουνα θα δέχονταν να καταπωθούν από την Ντόρα. Έχουν κι αυτά τα όριά τους.

Το καθεστώς υποτίμησε την Αριστερά: αυτοί δεν πρόκειται να πάρουν ποτέ την εξουσία, το ζήτημα λύθηκε άπαξ διά παντός με τον Εμφύλιο. Υποτίμησαν την Αριστερά και το πλήρωσαν ακριβά. Έκαναν το ένα λάθος μετά το άλλο, δέχθηκαν να εφαρμόσουν το πιο σκληρό και απάνθρωπο Μνημόνιο στην Ευρώπη επειδή πίστευαν ότι παίζουν χωρίς αντίπαλο. Ακόμη και τον Μάιο του 2012, όταν ήταν προφανές ότι όλα γύρω καταρρέουν, οι δημοσκοπικοί τους έβγαιναν στον Πρετεντέρη και προέβλεπαν ότι την τελευταία στιγμή ο λαός θα κάνει το καθήκον του, ο δικομματισμός θα πάρει 60% και θα συνεχίσει να κυβερνά. Τελικά ο δικομματισμός πήρε 30%, ο ΣΥΡΙΖΑ βγήκε δεύτερος με 17%, μετά ξανάγιναν εκλογές, ο ΣΥΡΙΖΑ πήρε 27%, οι δημοσκοπικοί, όμως, επέμεναν ότι αυτό είναι το ταβάνι του, οπότε οι παρακατιανοί θα παραμείνουν εκτός εξουσίας διά παντός. Πάνω από 25% δεν πρόκειται να πάρουν, έλεγαν ο Βενιζέλος και ο Σταύρος, υπάρχει «υγειονομικό τείχος προστασίας γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ» έγραφε ο Πρετεντέρης, λες και μιλούσε για τη χολέρα και την πανούκλα. Τελικά το τείχος έσπασε και τότε η περιφρόνηση έγινε μίσος, κακία, λύσσα και φόβος. Προπαντός φόβος.

ΕΘΝΟΣ

## Η διαπραγμάτευση και το χρέος προς τον λαό

Επανελλημμένως έχουμε επισημάνει πως όσο παρατείνεται η διαπραγματευτική διαδικασία και οι ελπίδες για μια κοινά αποδεκτή λύση δεν δικαιώνονται τόσο η θέση μας θα καθίσταται δυσχερέστερη και οι προοπτικές εξέξοδου από την κρίση θα λιγοστεύουν. Και δυστυχώς η πρόβλεψη αυτή κάθε άλλο παρά υπερβολική αποδεικνύεται. Ήδη η αίσθηση που δημιουργείται στον απλό πολίτη δικαιολογεί την εκτίμηση ότι από τη στιγμή που θα περάσει και ο Απρίλιος χωρίς να έχει επιτευχθεί η επιθυμητή σύγκλιση, η χώρα θα μοιάζει σαν να αναζητεί τον δρόμο της μέσα από ναρκοπέδιο. Και φυσικά σε τέτοιες περιπτώσεις κανείς δεν μπορεί να προβλέψει την κατάληξη. Η προχθεσινή συνεδρίαση του Eurogroup υπήρξε δυσάρεστα αποκαλυπτική λόγω της έντασης που προκλήθηκε, αν και οι πληροφορίες που είχαν διαρρεύσει το προηγούμενο βράδυ για διαφορετικές εξελίξεις

προδιέθεταν. Κι αυτό είναι ένα φαινόμενο που δυστυχώς παρατηρείται όλο και συχνότερα τον τελευταίο καιρό. Η αισιοδοξία που προβάλλεται από πλευράς μας ως προς την πορεία των διαπραγματεύσεων δεν συνοδεύεται από τις ανάλογες εκτιμήσεις των εταίρων και δανειστών μας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η αρνητική στάση την οποία προβάλλουν αποτελεί έως έναν βαθμό μια έμμεση πίεση για περισσότερες υποχωρήσεις από πλευράς μας και ίσως τελικά η απόσταση που μας χωρίζει να μην είναι τόσο μεγάλη όσο θέλουν να την εμφανίζουν. Αλλά μια τέτοια ερμηνεία θεωρητική και μόνο αξία έχει. Εκείνο που μετράει είναι η ψυχολογία την οποία διαμορφώνει και οι παρενέργειες τις οποίες προκαλεί. Κι αυτό οφείλουν να το έχουν συνεχώς κατά νου οι κυβερνώντες. Όπως επίσης οφείλουν να έχουν μονίμως κατά νου δύο δεδομένες υποχωρήσεις τους έναντι του ελληνικού

λαού, ο οποίος τους εμπιστεύθηκε τη διακυβέρνηση της χώρας. Η πρώτη είναι το αυτονόητο καθήκον τους να ενημερώνουν συνεχώς και χωρίς εκπώσεις τους Έλληνες πολίτες για τη διαπραγματευτική διαδικασία που για λογαριασμό τους διεξάγουν. Και η δεύτερη είναι η προεκλογική δέσμευσή τους ότι θα προσπαθήσουν για το καλύτερο και θα διαπραγματευτούν σκληρά για να αποφύγουν μέτρα υφεσιακού χαρακτήρα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν θα καταλήξουν σε αποφάσεις οι οποίες θα έχουν ως αποτέλεσμα να βρεθεί ενδεχομένως η χώρα εκτός Ευρωζώνης. Αλλά δεν έχουμε φτάσει ακόμη στο σημείο μηδέν. Η διαπραγμάτευση παραμένει ανοιχτή και η κυβέρνηση έχει τον χρόνο και τη δυνατότητα να την οδηγήσει σε αίσιο αποτέλεσμα. Και οφείλει να το προσπαθήσει. Και εν πάση περιπτώσει να τιμήσει τη λαϊκή εντολή που της δόθηκε.

ΤΟ ΒΗΜΑ

## Πόσες αερομεταφορές χρημάτων έγιναν;

Αν και δεν έχω εμπιστοσύνη σε όσα γράφει κατά καιρούς για τη χώρα μας η «Bild», ωστόσο αυτή η πρωτοσέλιδη είδησή της ότι «σε πέντε χρόνια στείλαμε 88 φορτηγά με 40 τόνους 100ευρα στην Ελλάδα» ήταν εντυπωσιακή. Κάθισα και έψαξα το θέμα και οι πλέον αρμόδιοι μίλησαν: Πρώτα απ' όλα φορτηγά γεμάτα με ευρώ δεν ήρθαν ποτέ στην Ελλάδα. Ήρθαν όμως cargo αεροπλάνα, μισθωμένα από την ΕΚΤ γεμάτα λεφτά μέσα σε... κοντέινερ. Η πρώτη παρτίδα ήρθε στη χώρα μας από την Αυστρία το 2011 και η δεύτερη από την Ιταλία αρχές του 2012, κάτι που επιβεβαιώνει και στο βιβλίο του ο τότε κεντρικός τραπεζίτης Γ. Προβόπουλος. Προτού σας αποκαλύψω τους κινδύνους μιας τέτοιας μεταφοράς ένας από τους πλέον αρμόδιους μου αποκάλυψε ωστόσο ότι υπήρξε και μια τρίτη αερομεταφορά, επί διοικήσεως στην Τράπεζα της Ελλάδος του Ι. Στουρνάρα. Το ερώτημα που προκύπτει είναι πότε έγινε αυτή η αερομεταφορά (εάν τελικά έγινε) και τι ποσό ήρθε στη χώρα μας μέσα στα κοντέινερ; Διότι, πώς να το κάνουμε, υπάρχει, όπως καταλαβαίνετε, διαφορά εάν ήρθαν επί κυβερνήσεως ΝΔ-ΠΑΣΟΚ ή επί κυβερνήσεως ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ο κ. Στουρνάρας έγινε διοικητής επί προηγούμενης κυβέρνησης και συνέχισε να είναι κεντρικός τραπεζίτης και με την παρούσα κυβέρνηση. Τα στόματα παραμένουν ερμητικά κλειστά, μάλιστα διάφοροι επισήμαναν ότι «τέτοιες ειδήσεις δεν λέγονται». Ρώτησα ωστόσο τον πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ και αντιπρόεδρο της προηγούμενης κυβέρνησης Ευ. Βενιζέλο, ο οποίος ορθά-κοφτά είπε ότι «επί των ημερών μου δεν γνωρίζω να υπήρξε και τρίτη αερομεταφορά χρημάτων». Συνεπώς τι έγινε; Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι η «Bild» λέει ότι η Ελλάδα έχει επιβαρύνει το ταμείο των δανειστών την τελευταία πενταετία με το ποσό των 215,7 δισ. ευρώ. Τα αεροσκάφη που μετέφεραν τα δισ. ευρώ στη χώρα μας προσγειώθηκαν και τις δύο φορές χαράματα σε μια γωνιά του αεροδρομίου «Ελ. Βενιζέλος» και τα χρήματα τα παρέλαβαν φορτηγά (μήπως αυτά τα φορτηγά εννοεί η «Bild»;) και τα μετέφεραν σε συνθήκες πλήρους ασφαλείας και μυστικότητας στην Τράπεζα της Ελλάδος: «Η μυστικότητα ήταν προϋπόθεση, διότι δεν θέλαμε να προκαλέσουμε πανικό στους πολίτες και σπκώσουν τις καταθέσεις τους από τις τράπεζες» μου έλεγε ο κ. Προβόπουλος: «Τότε γεμίσαμε τα ΑΤΜ και έτσι δεν υπήρχε καμία ανησυχία, χωρίς κανείς να αντιληφθεί το παραμικρό» πρόσθεσε, αρνούμενος να πει τίποτα άλλο...